

VIKTOR KÄRKI

KUNINGATARKALASTAJA

Viktor Kärki

Kuningatarkalastaja

© 2020 **Viktor Kärki**

Kansi: **Seppo Lankinen**

Kustantaja:

BoD — Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD — Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528036739

VIKTOR KÄRKI

KUNINGATARKALASTAJA

2020

ROMAANI

Kansi: Seppo Lankinen

Tämä teos on jatkoa romaanille
"Sinisilmä" (2018).

Teos on kuitenkin yksittäinen
kirja, joten se sopii luettavaksi,
vaikka "Sinisilmä" olisi syystä
tai toisesta jäänytkin lukematta.

Tunnen kuinka jokin tai joku liikkuu sisälläni. Nahkani alla. Välillä se polttaa, välillä pistelee, välillä kutittaa. Kun istun kahvilassa tai liikun ihmisvilinässä, en voi raapia enkä reagoida mitenkään. Voin ainoastaan purra hammasta, koska en tiedä onko tämä kaikki totta.

Tiesin jo pikkupoikana, että olen erilainen kuin muut. Jotenkin sairas. Vetäydyin mielelläni yksinäisyyteen ja viihdyin yksin.

Leikin yksin. Olin kotioloissa yksin. Tein mielelläni kolttosia, koska ne tuottivat mielihyvää. Tai oikeastaan silloin ei ollut niin huono olla. Hyvin nuorena mais-toin alkoholia ja totesin, että tässäpä oiva lääke. Kuin minulle tehty. Se vei estot ja suorastaan leijuin ilmassa. Jo teini-iässä olin jonkin asteen alkoholin suurkuluttaja eikä viina enää toiminut, joten siirryin ensin lääkkeisiin ja myöhemmin huumeisiin. Huumeet olivatkin siitä hyvä lääke, että niiden avulla sain hoidettua opinnot loppuun ja rakennettua jonkin sortin uran. Lääkkeet ja huumeet ovat seuranneet minua tähän päivään saakka. Voisi siis ajatella, että aiemmin mainitsemani tuntemukset johtuvat juuri sairaudestani ja huumeiden käytöstä. Kärsin nykyään myös kuulo- ja näköhäiriöistä. Ne

vaikeuttavat elämäni entises-
tään. Työn teko ja normaali
elämä on siten mahdotonta.
Siitä johtuu, että teen tänä päi-
vänä mitä haluan, mikä on lä-
hellä sydäntä ja mihin kykenen.

*

Kun olin nuori, naapurin häijy
äijä raiskasi minut useaan ottee-
seen. Se ei voinut tehdä nuo-
relle ihmiselle missään nimessä
muuta kuin pahaa. Sitä katkeroi-
tui elämälle. Lopulta siihen tun-
tui kuitenkin turtuvan. Välillä tun-
nen tuon kaiken vieläkin sisäl-
läni, vaikka aikaa on kulunut jo
vuosikymmeniä.

*

Suomen kesä oli kauneimmillaan. Elettiin keskikesää vuonna 2018 ja ilma oli helteinen. Kesä oli lähes ennätyksellisen kuuma. Hellepäiviä taidettiin mitata peräti 63 kappaletta. Näytti aivan siltä, että auringon aivot olivat paahtuneet ja maailmanloppu olisi tulossa. Sen kummemmin ihmiset kuin eläimetkään eivät kyenneet öisin nukkumaan, koska lämpötila oli yölläkin helvetillinen ja kosteusprosentti korkea. Vaikka oli takana pitkä

kuiva kausi, se ei näyttänyt vaikuttaneen luontoon niin paljon kuin olisi voinut kuvitella. Ruohikot kuitenkin kuivuivat, koska niitä ei kasteltu lainkaan. Marjasato oli kohtalainen, mutta marjat jäivät pieniksi. Linnut ja muut luonnon eläjät olivat siitä huolimatta puuhakkaita, koska niiden oli pakko olla. Tarkkanäköisimmät ihmiset saattoivat havaita, että myös linnut paikka paikoin kärsivät nestehukasta. Joidenkin talojen asukkaat olivat kuitenkin sen verran fiksuja, että asettivat pihoilleen lautaselle vettä lintujen ja luonnon eläjien juotavaksi. Siitä kymmenen pistettä heille.

*

Sulauduin ympärilläni kasva-
vaan kasvillisuuteen. En päästä-
nyt ääntäkään. Vilkuilin ympäril-
leni aivan kuin saalistaan jah-
taava petoeläin ja jäin välillä ää-
neti kuuntelemaan, mitä ympä-
rillä tapahtuu. Mikään ei jäänyt
minulta huomaamatta. Vaikka
kokoni olikin massiivinen ja on-
nuin, liikuin silti gasellin tavoin.
Päätäni särki vietävästi. Tunsin,
kuinka kaipasin huume- ja lää-
keannostani. Ne olisivat kyllä
helpottaneet oloani, mutta en

uskaltanut kuitenkaan ottaa riskiä. Riskiä siitä, että huume- ja lääketokkurassa homma menisi jotenkin pieleen. Silmissä musteni. Näin kuitenkin kaiken selvästi. Tuntui että pääni halkeaa.

Kops. Saaliini makasi edessäni hengettömänä. Kaivoin ja laitoin hänen vasemman silmänsä pieleen rasiaan nesteeseen. Ojensin käteni. Ne eivät vapisseet lainkaan. Siinä samassa muistin myös, mitä minun piti ostaa kaupasta. Leipää, olutta, leikkeleitä...

Heräsin omassa vuoteessani yltä päältä hikisenä. Ojensin käteni ja havaitsin, että se ei vapissut. Kauhu kasvoi sisälläni. Vilkaisin yöpöydälleni. Yöpöydällä oli pienessä purkissa silmä. Ihmisen silmä. Sytytin savukkeen

ja havaitsin, että päätäni ei enää särkenyt.

Kävelin keittiöön ja tarkistin, olinko käynyt kaupassa. Ilmeisesti. Keittiöstä löytyi leipää, olutta, leikkeleitä. Aiemmin niitä ei siellä ollut. En sen kummemmin miettinyt, mistä ruokatavarat olivat peräisin. Sen verran sekava oli yöni ollut muutenkin.

Espoon Leppävaarassa liikkuu jälleen sarjamurhaaja. Onko kyseessä sama henkilö kuin aiemmin, jolloin rikokset jäivät ratkaisematta, koska tekijä oli aina askeleen edellä tutkijoita? Tällä kertaa rikokset ovat raaempia ja niitä on enemmän. Onko tämä tapaus liikaa espoo-laisille tutkijoille? Tällä kertaa tapausta ei tutki Kiraly, joten jää nähtäväksi, kuinka tutkijoiden käy. Auttaako heitä edes nuo kaksi ikkunan taakse ilmestyvää tuttua varista? Kas siinä vasta kysymys. Tämä kaikki selviää, kun luet tämän persoonallisen ja vauhdikkaan teoksen.

BoD™
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi